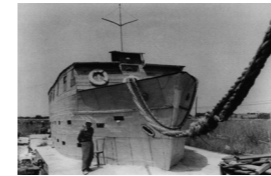

Erola Arcalís

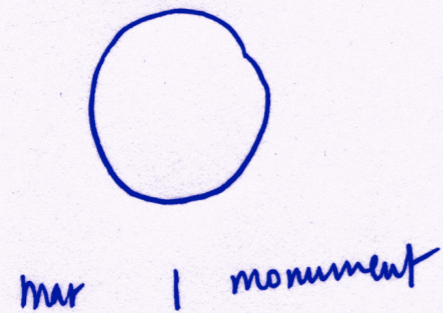
Derelictes (i altres utopies)

L'avi Paco amb el barco (ca. 1984)
Imatge d'arxiu d'*Es Diari*, del llibre *Mestres d'Aixa Menorquins* /
Imagen de archivo d'*Es Diari* /
Image from *Es Diari*'s archive
7 cm x 11 cm

Wine-dark Sea (2022)
Impressió manual sobre gelatina de plata /
Impresión manual sobre gelatina de plata /
Silver gelatin handprint
115 cm x 92 cm

mar | monument

tanca | hort

buc | balena

Erola Arcalís parteix de la figura del seu besavi, en Francesc Preto (Paco "Miquelillo"), i la història del seu darrer barco, que va construir a principis dels vuitanta enmig del camp menorquí. El llaüt no va tocar mai la mar, ni va arribar a acollir el projecte de comuna vegetariana que hi havia imaginat. Es va cremar en un incendi juntament amb la col·lecció d'objectes trobats que l'Avi Paco havia recopilat amb cura. El derelictes del buc i altres objectes i materials que un cop van envoltar la seva tanca, restaren immòbils, escampats a la parcel·la durant trenta anys, fins a l'inici d'aquest projecte.

En la seva adaptació al Casal Solleric, *Derelictes (i altres utopies)* s'ajusta i es fon amb l'arquitectura de l'Espai Dipòsit, i viceversa. El resultat és un projecte que combina diferents aproximacions a la interpretació d'aquesta història, integrant cada una de les veus que han articulat el projecte. La veu d'Erola Arcalís reinterpreta la memòria familiar, mentre que la veu curatorial d'Aina Pomar Cloquell porta aquesta nova narrativa al dipòsit. Dues veus aparentment silencioses, reverberen a través de l'espai: la veu del paisatge menorquí i la veu del Dipòsit.

La imatge d'una mar obscura inicia el recorregut a la sèrie fotogràfica d'Arcalís, una relectura fragmentada de la utopia de Paco Miquelillo, i segueix amb una sèrie de bodegons i escultures efímeres. Els objectes trobats i la ferralla reciclada que ben just varen sobreviure al naufragi de foc, apropen dues perspectives emergides en un mateix espai, però llunyanes en el temps: la llibertat atesa en el món propi d'en Paco i la mirada curiosa de n'Erola, projectada a través de la seva càmera de gran format.

L'espai compartit entre besavi i besnéta és l'escenari del film *Sa Tanca*, un interstici a la recerca en el paisatge íntim a través de la documentació poètica de la memòria espacial. Projectat sobre les parets poroses del dipòsit, el paisatge menorquí es fusiona amb el Casal Solleric, essent les imatges de la mar les que queden absorbides per l'espai expositiu. Un efecte fortuït de llum i contrast que conflueix amb les fronteres líquides i difuses d'una illa. Una illa literal que dóna context a l'origen d'aquest projecte, però també una illa simbòlica ubicada aquí, en el dipòsit, i en terra, en l'espai buit de la parcel·la on hi havia la barca.

L'Espai Dipòsit esdevé l'interior del vaixell i la mar en si mateixa, i pren una veu activa en l'última sala, on els derelictes s'envolten de formes còncaves transparents, abrigallats d'una llum marina. La instal·lació, fruit de converses entre l'artista i la comissaria entorn de les idees del projecte, s'inspira en un dibuix d'Arcalís¹ on fines línies aparenten un buc de vaixell. A la part inferior d'aquest es llegeix: *Whale womb eye hull* (balena, ventre, ull, buc). El racó més fosc i humit del dipòsit es converteix en un espai de gestació en forma de ventre de balena: una cova en forma de barca des de la qual podem fermentar les utopies d'en Paco per a donar-ne naixença a noves.

En literatura sovint s'ha lligat la utopia a la insularitat, que aquí esdevé un punt d'ancoratge i de projecció per desbordar el territori. Sense deixar ca seva en Paco va viatjar. És difícil definir si la seva illa va ser Menorca, sa tanca, el barco, la col·lecció d'objectes o el seu pensament inconformista. Al voltant de tot això hi ha una mar, abstracta i indefinida, que acull i ens retorna tots els derelictes d'aquest naufragi.

1. *Whale womb eye hull*, 2022, tinta sobre paper. Actualment exposat a *Després del Mediterrani*, comissariada per Oriol Fontdevila en Hauser & Wirth Menorca

Erola Arcalís

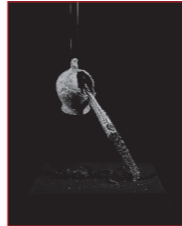
Pecios (y otras utopías)

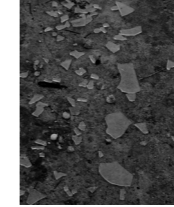
Vessel I (2017)
Impressió manual sobre gelatina de plata /
Impresión manual sobre gelatina de plata /
Silver gelatin handprint
35 x 27 cm

Monument #3.
Un càntir, tal vegada (2021)
Impressió manual sobre gelatina de plata /
Impresión manual sobre gelatina de plata /
Silver gelatin handprint
23,5 cm x 19 cm

Vessel II (2017)
Impressió manual sobre gelatina de plata /
Impresión manual sobre gelatina de plata /
Silver gelatin handprint
35 cm x 27cm

La mar de vidre (2021)
Impressió manual sobre gelatina de plata /
Impresión manual sobre gelatina de plata /
Silver gelatin handprint
58 cm x 46 cm

Sa Tanca (2021)
Pel·lícula Super 8 digitalitzada /
Película Super 8 digitalizada /
8mm film
Loop 1:30 min.

Flotsam (2023)
Escultura feta amb materials trobats /
Escultura con materiales encontrados /
Sculpture with found materials
Materials: fusta, carbó, vidre i metall /
Materiales: madera, carbón, cristal y metal /
Materials: wood, charcoal, glass and metal

Erola Arcalís parte de la figura de su bisabuelo, Francesc Preto (Paco “Miquelillo”), y la historia de su último barco, que construyó a principios de los ochenta en medio del campo menorquín. El laúd no tocó nunca el mar, ni llegó a acoger el proyecto de comuna vegetariana que en él había imaginado. Se quemó en un incendio junto con la colección de objetos encontrados que Paco había recopilado con esmero. El pecio del casco de la embarcación, y otros materiales que rodeaban su parcela (*sa tanca*), restaron inmóviles, esparcidos en ese espacio durante treinta años, hasta el inicio de este proyecto.

En su adaptación al Casal Solleric, *Derelictes (i altres utopies)* (*Pecios y otras utopías*) se ajusta y se funde con la arquitectura del Espai Dipòsit, y viceversa. El resultado es un proyecto que combina diferentes aproximaciones a la interpretación de esta historia, integrando cada una de las voces que han articulado el proyecto. La voz de la artista reinterpreta la memoria familiar, mientras que la voz curatorial de Aina Pomar Cloquell trae esta nueva narrativa al depósito. Dos voces aparentemente silenciosas, reverberan a través del espacio: la voz del paisaje menorquín y la voz del Dipòsit.

La imagen de una mar oscura inicia el recorrido a la serie fotográfica de Arcalís, una relectura fragmentada de la utopía de Paco Miquelillo, y sigue con una serie de bodegones y esculturas efímeras. Los objetos encontrados y la chatarra reciclada que apenas sobrevivieron al naufragio de fuego acercan dos perspectivas emergidas en un mismo espacio, pero lejanas en el tiempo: la libertad alcanzada en el mundo propio de Paco y la mirada curiosa de Erola, proyectada a través de su cámara de gran formato.

El espacio compartido entre bisabuelo y bisnieta es el escenario del film *Sa Tanca*, un intersticio a la investigación del paisaje íntimo a través de la documentación poética de la memoria espacial. Proyectado sobre las paredes porosas del depósito, el paisaje menorquín se fusiona con el Casal Solleric, siendo las imágenes del mar las que quedan absorbidas por el espacio expositivo. Un efecto fortuito de luz y contraste que confluye con las fronteras líquidas y difusas de una isla. Una isla literal que da contexto al origen de este proyecto, pero también una isla simbólica ubicada aquí, en el depósito, y en tierra, en el espacio vacío de la parcela donde había el barco.

El Espai Dipòsit se convierte en el interior del barco y en el mar en sí mismo, y toma una voz activa en la última sala, donde los pecios se rodean de formas cóncavas, transparentes, arropados de una luz marina. La instalación, fruto de conversaciones entre la artista y la comisaria en torno a las ideas del proyecto, se inspira en un dibujo de Arcalís¹ donde finas líneas aparentan un casco de barco. En la parte inferior de este se lee: *Whale womb eye hull* (ballena, vientre, ojo, casco). El rincón más oscuro y húmedo del depósito se convierte en un espacio de gestación en forma de vientre de ballena: una cueva en forma de barco de donde podemos fermentar las utopías de Paco para dar nacimiento a nuevas.

En literatura, a menudo se vincula la utopía a la insularidad, la cual deviene un punto de anclaje y de proyección para desbordar el territorio. Sin dejar su hogar, Paco viajó. Es difícil definir si su isla fue Menorca, su parcela, el barco, la colección de objetos o su pensamiento inconformista. Alrededor de todo esto hay una mar, abstracta e indefinida, que acoge y nos devuelve todos los pecios de este naufragio.

Erola Arcalís

Flotsam (and other utopias)

Erola Arcalís takes inspiration from the figure of her great-grandfather, Francesc Preto (Paco “Miquelillo”), and the story of his last boat, which he built in the early eighties in the middle of the Menorcan countryside. His boat never made it to sea, nor did it host the vegetarian commune project he had built it for. The boat burned to ash, along with a collection of objects that Paco had painstakingly collected over decades. The flotsam remained scattered across his yard (*sa tanca*) for thirty years. Until the beginning of this project.

In the framework of the Casal Solleric, *Flotsam (and other utopias)* takes on the forms of the architectural structure as it blends with the Espai Dipòsit. The result is a weave of several voices, generating in turn a new story. We hear the voice of Erola Arcalís re-interpreting a family memory through objects and images, as well as the curatorial voice of Aina Pomar Cloquell bringing this new narrative to the deposit. Echoing these, there are two apparently silent voices reverberating across the space: the voices of the Menorcan landscape and the Dipòsit.

Arcalís' photographic series is a fragmented articulation of Paco Miquelillo's utopia. It opens with an image of a dark sea that is followed by a series of still lifes and ephemeral sculptures. The found objects and recycled scraps that barely survived the shipwreck of fire bring together two perspectives emerging in the same space, but distant in time: the freedom achieved in Paco's own world and Erola's curious gaze, projected through her large-format camera.

The space shared between great-grandfather and great-granddaughter is the setting for the film *Sa Tanca (The Allotment)*. This poetic documentation is an intimate investigation into Erola's homeland

through spatial memory. Projected on the porous walls of the deposit, the Menorcan landscape merges with the architectural landscape of Casal Solleric, the images of the sea being absorbed by the exhibition space. A fortuitous effect of light and contrast that converges with the liquid and diffuse borders of an island. A literal island that gives context to the origin of this project, but also a symbolic island located here, in the deposit, and on land, in the empty space at the allotment where the ship once was.

The Espai Dipòsit becomes the vessel of the ship and the sea itself and takes an active voice in the last exhibition room where the flotsam appears surrounded by concave, transparent forms, wrapped in a marine light. The installation is the result of conversations between the artist and the curator about the ideas of the project, and is inspired by a drawing by Arcalís¹ where fine lines suggest the shape of a ship's hull. The lower part of the drawing reads: *Whale womb eye hull*. The depths of the Dipòsit become a gestation space that takes the shape of a whale's womb: a cave in the shape of a vessel, from where one may find a space of reflection between Paco's utopia and the birth of new futures.

In literature, utopia is often linked to insularity, which here becomes both a grounding and projecting element to overflow the territory. Without having left his home, Paco travelled. It is difficult to define if his island was Menorca, his plot of land, the boat, the collection of objects, or his dissident thinking. Around all this there is a sea, abstract and undefined, that embraces and returns us the flotsam of his shipwreck.

1. *Whale womb eye hull*, 2022, tinta sobre papel. Actualmente expuesto en *Después del Mediterráneo*, comisariada por Oriol Fontdevila en Hauser & Wirth Menorca

1. *Whale womb eye hull*, 2022, ink on paper. Currently on display at the exhibition *After the Mediterranean* curated by Oriol Fontdevila at Hauser & Wirth Menorca